

[Lykketoft]

risiko, vi har ikke været præsenteret for det, og vi har naturligvis allerede af den grund heller ikke accepteret nogen form for nye privatiseringsprojekter. Det, vi reelt har accepteret, er en vis finanspolitisk lempelse, og det mener jeg ikke alene er forsvarligt og velbegrundet, men ligefrem påtrængende i en økonomi, hvor man ellers havde udsigt til at strande med en uforandret arbejdsløshed på 300.000 mennesker i 1992, og en økonomi, hvor der var plads til en vis udvidelse af aktiviteten i kraft af et meget solidt overskud på betalingsbalancen.

Vi havde hellere set, at den udvidelse af aktiviteten var blevet skruet anderledes sammen. Vi havde hellere medvirket til at stække den forventede vækst i det private forbrug en lille smule og så til gengæld givet endnu mere for fremrykning af investeringer både i det private erhvervsliv og i den offentlige sektor; det havde været mere perspektivrigt for de kommende års beskæftigelse, for de kommende års konkurrencekraft og for hele det danske samfund. Det er en tankegang, som vi vil forfølge i videre forhandlinger.

Ved næste korsvej, når vi skal forhandle med vores venner fra denne omgang, vil vi igen, som det også er bebudet i aftaleteksten, fremføre vores idé om en infrastrukturfond, der kan inddrage privat lånefinansiering til i væsentlig større skala, end vi er kommet igennem med ved denne finanslovaftale, at fremrykke samfundsvigtige investeringer på baneområdet og på vejområdet. Vi tror, at den tankegang er meget nyttig. Vi tror, det er fantastisk vigtigt, at vi bruger disse år, hvor der er ledige ressourcer i bygge- og anlægssektoren, til at få lavet nogle af de samfundsmæssige infrastrukturinvesteringer, som vi ved skal laves, og som vi ved er forudsætningen for, at det danske samfund kan blive mere konkurrencekraftigt. Vi håber da, at dette Folketing ved fælles hjælp kan få drejet politikken så meget – og i øvrigt også blive hjulpet af udenlandske konjunkturer – at når vi kommer 4-5 år frem, er der lagt beslag på den arbejdskraft og det kapitalapparat i det private erhvervsliv, som vi nu kan udnytte her.

I øvrigt må jeg sige, at Socialdemokratiet ikke ganske kan dele regeringens rosenrøde optimisme med hensyn til, hvordan dansk økonomi af sig selv vil udvikle sig i 1993, 1994 osv. Vi er blevet præsenteret for ganske mange af den

slags prognoser i de senere år, og desværre er der få af dem, der har holdt.

Vi ved selvfølgelig også, hvor afhængig dansk økonomi er af ting, som vi har meget ringe politisk herredømme over. Det er værd at huske, at den dramatiske og i sig selv positive forbedring af betalingsbalancen, som er sket i løbet af de sidste par år, kan henføres til to forhold – og alene til to forhold – som den nuværende regering i hvert fald ikke kan have hverken ansvar for eller ære af, nemlig en væsentlig forøgelse af nettoindtægterne fra olie- og gasaktiviteterne i Nordsøen og et dramatisk opsving i samhandelen med Tyskland efter den tyske genforening.

Det er godt, det er sådan, men det er urovækkende, at det forklarer hele den forbedring, der er i dansk økonomi, for det understreger, at vi stadig væk på det bredere felt har problemer med at være tilstrækkeligt fornyende i vores produkter, i vores teknologi og i vores markedsføring til at klare os bedre på det internationale marked og dermed skabe grundlag for en virkelig fremgang i beskæftigelsen i den private sektor.

Jeg tror altså desværre, at der skal væsentlig flere politiske tiltag til for at vende den dystre beskæftigelsesudvikling. Det, der er kommet ind i finansloven i kraft af vores forhandlinger, er godt, men det er langtfra nok. Derfor skal vi med stor kraft tage fat på aktiveringsdiskussionen tidligt i januar måned for at se, hvordan vi kan nyttiggøre en masse af de mennesker, der i dag tvinges til at modtage en indkomst uden at have ret til at arbejde.

Vi skal videre med den del af beskæftigelsesindsatsen både på kort og lang sigt, der vedrører uddannelsespladser, og væk med adgangsbegrænsningerne på de videregående uddannelser. I forhold til det, som er nået med de 5.000 pladser i 1992, synes jeg nok, det er fantastisk positivt, at tre partier, som udgør et flertal i Tinget, i går har kunnet præsentere en række hovedsynspunkter på, hvordan vi i løbet af 2-3 år vil være i stand til at afvikle adgangsbegrænsningen i den nuværende form til de videregående uddannelser og give alle unge mennesker, som har kvalifikationer, en mulighed for at tage fat på en uddannelse. Det er meget vigtigt, og det skal selvfølgelig suppleres med, at vi over en bred front sætter ind med flere efteruddannelsesmuligheder. Det forud-